

Za našo deco.

Razne pravljice.

(Konec.)

»Kje je ubogo strašilo? Kje je moje strašilo?« je klicala Lepa otožno. »Samo njemu hočem biti žena.«

»Strašilo sem jaz«, je rekel mladenič. »Neka hudobna vila me je začarala in določila, da ostane strašilo toliko časa, dokler se ne najde deklica, katere se sama odloči za to, da bi mi postala žena.«

Lepa je bila s tem zelo zadovoljna. Dala mu je roko in skupno sta šla v hišo.

Kako je bila presenečena, ko je tam našla očeta in sestre. Privedla jih je ona vila, katere je zaščitila tudi Lepo.

»Lepa!« je rekla vila, »Ti si bila dobra, pa te je Bog nagradil. Vidve pa« — obrnila se je do sester — »sta bili vedno hudobni. Zato vaju bom izpremenila v dva kamena kipa in stali bosta na vhodu v Lepin grad toliko časa, dokler vama kameno srce ne postane dobro in plemenito.«

Nato je vila obrnila svoj prstan in naenkrat so bili vsi prestavljeni v kraljevičev grad. Tam

so živeli dolgo in srečno. Ker je to bilo že pred davnim časom, zato od tega gradu ni niti sledu več. Samo del zida je še ohranjen, pri katerem stojita dva kipa. To sta hudobni sestri, katerih srci nista mogli na noben način postati dobri in plemeniti.

(Konec.)

Gulliver.

I.

Zapustil sem Angleško dne 20. junija 1702 na ladji »Pustolovina«. Plovili smo neprestano, skoraj leto dni. Nazadnje smo se obrnili k obali neznane nam dežele, da bi si dobili pitne vode. Ladjo smo ustavili en kilometer daleč od kopnega, potem pa se nas je podalo nekoliko mož k obali.

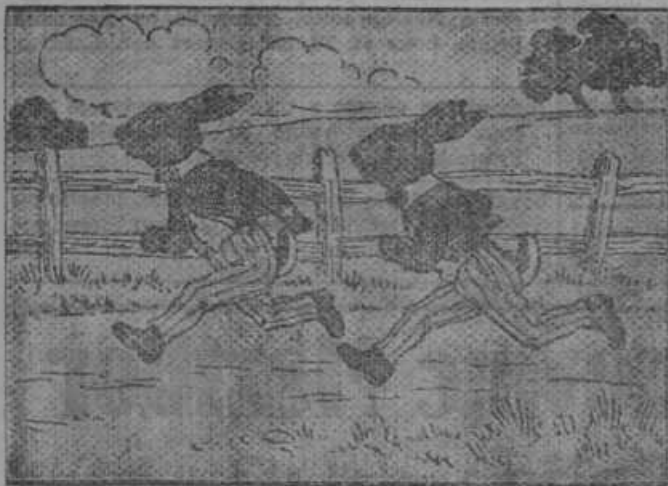
Jaz sem izstopil sam iz čolna. Zaman sem taval celo uro po kameniti obali, da bi bil našel kak vodni vir. Sklenil sem, da se vrnem v čoln. Naenkrat sem videl iz daljave, kako so moji tovariši naglo veslali proti ladji. Videlo se je, kakor da bežijo pred nečim strašnim. Začel sem kričati, naj me počakajo, kar sem v svoje veliko presenečenje zapazil ogromnega velikan, ki je hodil po vodi in hotel prestriči čoln. Ali čoln je bil že predaleč in velikan ni mogel hitro stopati po morskem dnu, ker je bilo tam vse polno zelo ostrih kamnov. Kaj sem hotel storiti? Tresoč se od strahu sem bežal nazaj. Slezal sem na hribček. Pred mano je ležala rodovina in lepo obdelana ravan. Ali kake rastlin! Trava je bila okoli 20 stopinj visoka, žita pa čez 40. Stopal sem po široki cesti. Prav za prav je to bila ravnina poljska pot. Hodil sem dolgo, i radi visokega žita nisem mogel ne na desno in ne na levo nikamor videti. Nazadnje sem dospel do konca njive. Obstal sem pred kakih sto stopinj visoko ograjo. P. ko nje nisem mogel, zato sem isk. l špranje, skozi katero bi se mogel zv. i.

Našel sem odprtino. Ko pa sem pogledal skozi njo na sosedno njivo, sem zopet videl enega izmed velikanov. Korakal proti ograji

(Dalje prihodnjič.)

Medvedek.

(Povest v slikah.)

11. Zvesta tovariša.

Junaška brata: Hitri ter Brzi sta obljubila, da rajši sama pogineta, samo da rešita Miška. Z bliskovito naglico se lotita teka, da sporočita Mišku, kedo da ga zalezuje. Zbrala sta vse moči, da dospeta na cilj pravočasno.

12. Miško zapusti šolsko poslopje.

Pozvonilo je na odhod iz šole in na povratek proti domu. Učenci ostavijo šolsko poslopje z veseljem kričanjem. Skačejo ter tekajo od veselja, da pohite lahko domov. »Hip, hip, hura!« vzklika radostno Miško. »Igrali se bomo, ker za jutri nimamo nobene naloge.«

(Dalje sledi.)

Se slabše.

Prvi oče: »Ne morem biti dema. Moja hčerka je pevka in poje ves dan.«

Drugi oče: »Zame je še slabše, ker moja hčerka ni pevka.«

Prvi oče: »Kako to?«

Drugi oče: »Ker kljub temu poje.«

Najmanjši poštni urad.

Najmanjši poštni urad ni kje na neznani točki zemeljske obale, marveč na odprtem morju. Na Magaihaensovi cesti med južno-ameriško celino in Ognjeno zemljo je na neki samotni čerli, ki štrli iz morja, pritrjena puščica, ki plava na vodi. Ladje, ki vozijo tam mimo, spuste v morje čoln, da poberejo iz puščice pisma in jih odpravijo dalje. Ta najmanjša pošta na svetu je pod pokroviteljstvom mornaric vsega sveta.

Lahka naloga.

Minka: »Mama, danes sem pisala zelo dobro šolsko nalogo. Gospodična učiteljica me je pohvalila pred celim razredom.«

Mati: »To je zelo lepo in mi res ugaja. Kaj ste pa pisali?«

Minka: »Našteti smo morali ženska krstna imena. Jaz sem napisala imena naših služkinj preteklega leta. Prva sem bila gotova in sem imela tudi največ imen.«

Praktično.

Oče si je prinesel domov blago za novo obleko. Pokliče sinčka, naj pogleda, če mu blago ugaja. Sinček al blago ogleda.

Oče: »Ti gledaš blago na obratni strani in ne na pravi strani.«

Sinček: »Kaj mi koristi, če ga gledam na pravi strani? Jaz ga bom šele dobil, ko bo treba obleko obrniti, da dobim še obleko jaz.«

To je res.

Mihec: »Oče, ali res pomenja nesrečo, če sedi pri mizi trinajst oseb?«

Oče: »Seveda, če je jedil pripravljenih samo za dvanajest oseb.«